

Demer

zaterdag 9 maart 2013

Liliane, Anne, Martinique, Robby, Ludo, Marc,
Wim, Peter, Louis, Pol en Ferre

Mijn eerste tocht van het jaar. Dit moet al een eeuwigheid geleden zijn, dat ik zo laat op het voorjaar mij prepareerde voor een kajaktocht.

Al jaren behoren wij tot het vaste deelnemerspubliek van de wintertochten van Niel en Kasterlee. Dit jaar gaf ik forfait voor de ijsberentocht. Stilaan tot de jaren van verstand gekomen, zag ik een tochtje op de Nete, bij -3 en sneeuwvlokken niet zitten.

Ik ben nog zo'n ancien, die buiten een oubollig surfpak, nog peddelt met oude T-shirts, versleten pantoffels en een verjaard windjack.

Mijn handschoenen of wanten zijn gebreid door moeder aan de haard en ongeschikt voor watersport. Kasterlee viel samen met de ledenvergadering. Als voorbeeldig lid was ik aanwezig op deze vergadering. Het bestuur had er trouwens voor gezorgd dat ik den toog mocht doen. Een bezigheid die niet verveelde. Voor de rest zorgde koning Winter dat hij mij zelfs op zondag de lust ontnam om in mijn polyester te kruipen.

Dus op 9 maart ging het eindelijk lukken, om het stof van mijn boot te spoelen. Daarvoor zorgden de weergoden al. Nog voor mijn vaartuij op de kar lag, liep het water al in mijn kuip.

Aan alles was het te merken dat het de start was van een nieuw seizoen. Ik schrok mij al rot toen ik de parking op reed. Nog nooit zoveel auto's op het grind gezien voor een tocht! Links en rechts van mij parkeerden er nieuwe auto's. Onbekende gezichten stapten uit, begroetten elkaar en liepen richting botenkar, die centraal op de parking stond. Moeten die allen mee naar Zichem? Allemaal verse kajakkers in een vers seizoen?

Spoedig werd mij duidelijk, dat deze sportmannen en vrouwen, duikers waren, die voor hun jaarvergadering gebruik maakten van onze accommodatie. Het koude zweet verdampte.

Rond onze kar was het een mierenbedrijvigheid met krekel allures. Onderwijl liep Wilfried nerveus over en weer. Die verdomde botenkar blokkeerde de rest van de parking, en nieuw "cliënteel" arriveerde.

Op vraag naar de coördinaten voor de GPS instelling, stond ik met mijn mond vol tanden en kon nog enkel voor mij uit staan staren. Ik hoorde het bijna in Keulen donderen. Buiten de Dom, kon ik enkel meedelen dat het achter de kerk van Zichem te doen was. Gelukkig kon Pol mij uit het lijden verlossen.

Hij had een straatnaam, die ieder kon intikken en aanvaard werd door de digitale map.

11 deelnemers met 5 auto's, dat verdient een vrijkaart voor het volgend autosalon. Zo zat onze kartrekker Marc moederziel alleen in zijn auto. Ik denk dat dit in de toekomst economischer kan, tenzij wij in het Guinnessboek of records willen met 11 auto's voor evenveel deelnemers.

Een beetje structuurloos zette onze karavaan zich uiteindelijk in beweging. In Zichem zorgde de GPS voor een verrassing. Pol volgde gedwee het commando op zijn scherm. Zo reden we links de kerk voorbij, om een kilometer verder in het veld tot stilstand te komen.

We keerden terug op de route en zochten via wat kleine straatjes de bewuste parking achter de kerk. Marc had meteen zijn rijexamen met botenkar afgelegd.

De vijf auto's verdwenen richting Werchter. Wij zochten in onze zakken naar wat geld en vonden gelukkig achter den hoek een café.

Sommigen dronken er al een frisse pint, anderen waren gelukkig met een koffie, alleen een koffieverkeerd lukte niet.

Toeval of telepatie, één enkele tooghanger was al aanwezig. Deze was toevallig een plaatselijke kajaker. Anne kreeg onmiddellijk een deskundige uitleg over een nieuw vaartraject. Iets spectaculairder dan het onze. De start was een stuk hogerop, wel een laddertje te voorzien bij de instap, verder een afspraak in Diest met de sluiswachter en soep verzekerd in ons café op de middag. Eindestemming Aarschot, voor een plaatselijke bruine. Nu moet ik toegeven, ik hoor niet altijd even goed en zat trouwens op een bankje aan een tafel. Voor de exacte informatie moet je bij Anne zijn, die stond naast den tooghanger.

Opgewarmd en versterkt stonden wij nog even te wachten op de parking tot Robby zijn Alfa er parkeerde. En vijf mensen uit zijn Italiaanse bolide kropen. We konden eindelijk het water op.

Bij den trap zat de "swung" er nog altijd niet in. Op de onderste trede was het meermaals zoeken naar de juiste draai om een goede positie te vinden op het zitje. En dan dat spatzeil, ook een jaartje ouder, dat trek je zomaar niet over de kuip. Toch zonder scheuren nam de Demer ons mee richting Testelt.

Er zat wel wat stroming op het riviertje dat met zijn vele bochten ons onmiddellijk aan het werk zette. Robby kon reeds ervaren hoe stabiel zijn nieuwe afdaler was en hoe gewillig hij door de bochten gleed. Ieder trok gretig aan de peddel, want warm was het niet. De waterstand was zeker niet extreem, dus de brug van Testelt werd geen "killer". Een leuke stroomversnelling zorgde er wel voor wat afwisseling. Eentonig was het zeker niet. Voor mooie vergezichten moet je hier nu ook niet zijn. De hoge dijken voorkomen een goede inkijk, maar gaven soms wat beschutting tegen de koude wind. Het regende gelukkig niet meer.

Ons frêle Liliane kreeg het lastig in haar brede "wildwaterboot". Gehandicapt met dit tuig, probeerde ze toch het tochtritme te volgen. Tot overmaat van ramp stond haar voetsteun niet goed. Dit euvel werd verholpen en moedig vervolgde ze de tocht. Enkele watervogels moedigden haar al kwekkend aan. Ludo had zijn professionele treklijn bij de start doorgegeven en Louis wou, indien nodig, dat ding wel eens uitproberen. Liliane kon er dus beroep op doen.

Net voor Aarschot, onder het gedreun van de naderende carnavalstoet, het was immers halfvasten, was er een trap en konden we een rustpauze inlassen. Hier werd het weer even twijfelen. Ofwel mits een inspanning met de boot de trap op, ofwel hem aanmeren gezamenlijk onderaan. De groep was verdeeld. Wim opteerde zelfs voor een picknick in zijn kajak, en kon de andere boten als tafeltje dek mij gebruiken.

Het was zeker nog geen zomer, dat kon ik constateren aan de blauwe lippen van Anne, die stilaan bibberend op de bovenste tree haar laatste hap naar binnen werkte.

Terwijl we onder de brug doorvoeren, liep de carnavalstoet erover.

Iets verderop stond Louis op de oever. Ik dacht dat hij nog even enkele kiekjes wou nemen van de stoet, maar blijkbaar wou hij de laatste versnelling verkennen bij het buitenvaren van Aarschot.

Iedereen gleed feilloos over het hobbelige water.

Het laatste stuk naar Werchter toe is minder bochtig en heeft een kleiner verval, dus werd het meer trekkracht. Louis bood voornamelijk morele bijstand aan als hij het touw aan het wildwaterbootje vastklikte.

Geef deze dame een aangepaste schuit en ze peddelt menig clubgenoot in de vernieling.

Net achter de samenvloeiing van Demer en Dijle, was onze uitstapplaats. Louis wist ons te vertellen waarom de Dijle zijn naam behield na de samenkomst. Doordat de Dijle een groter debiet had dan de langere Demer, werd enkele eeuwen geleden beslist de verdere benedenloop zijn naam te geven.

Een brug met bijhorende trap was het eindpunt. Maar net als in het verleden waren de treden volledig verzand op enkel de bovensten na.

Martinique en Pol probeerden als eersten de berg te overwinnen. Het werd een moeizame klus. Daarna stelden ze een daad van naastenliefde, door met hun peddels, bij gebrek aan schup, een stukje trap te ontzanden. Toen ik als voorlaatste uit mijn kajak kroop, kon je al iets bespeuren van trede.

De boten werden al met een pak meer deskundigheid op de kar gesjord. Terwijl wij Robby's wagen gingen ophalen bij "de witte", ging de rest van het gezelschap op kroegentocht.

Tot onze verbazing waren wij eerst aan de club. De rest zat nog op een goede wei in Werchter